

„Ak ti vezme loptu, skopni ho!“

JA NEVIEM... OPRAVTE MA, AK SA MÝLIM. ALE ZREJME SOM CELÉ ROKY ŽIL V HLBOKOM OMYLE, ŽE ŠPORT AKO TAKÝ VZNIKOL PRETO, ABY ČLOVEK VYBÚRIL PREBYTOČNÚ ENERGIU, UDRŽAL SVOJE TELO VO FORME A MOŽNO SI AJ TAK TROCHU DOKÁZAL, NA ČO VŠETKO MÁ. NO NAJMÄ, ABY FYZICKOU AKTIVITOU VYKONAL NIEČO POZITÍVNE PRE SVOJE ZDRAVIE A NENIČIL ZDRAVIE BLÍZNYCH SVOJICH...

Z rozprávania mojich kamarátov - Starých pánov - ktorí kedysi svojim futbalovým umením naplnili zmysel zelených trávnikov i tribúny, sa dozvedám, že kedysi bol pojem „futbal“ synonymum k poctivej drine na ihrisku, sprevedzanej parádnej techniku a najmä zmyslom pre fair-play. Ak sa vtedy niekto zranil, tak to bolo nezavinené, bez úmyslu ublížiť, i keď - samozrejme - extrémisti sa nájdu v každej dobe. Tak to bolo vtedy...

Dnes je situácia „trošku“ iná. V regionálnych súťažiach sa to na ihriskách hemží likvidačnými zákrokmi ocenenými bujarým potleskom spravidla podguráženej časti obecnstva, najmä ak úspešne zotne domáci hráč hostujúceho. Taktika mužstva sa v extrémne častých prípadoch zakladá na nechtutne tvrdej hre, pričom nie raz z úst trénera počuť „taktický“ pokyn, že ak náhodou útočník súpera je rýchlejší ako náš obranca, treba ho skopnúť, pretože inak by hrozilo inkasovanie „zbytočného“ gólu.

Ako sa hráči kopú, tak sa napadajú i verbálne. Snáď je zbytočné pripomínať, že futbalové ihriská sú vlastne trávnatým inkubátorom irečiteľných výrazov a zdanlivo nezlučiteľných slovných spojení. Samozrejme, nadväky sa od regiónu k regiónu líšia, konštantná je len žĺc, ktorá kypí v hlavách premotivovaných športovcov. Hreší sa všade. Od nevinného poslanca do prapôvodu vzniku života až k vyhrážkam vyvraždenia rodinných príslušníkov. Nevymýšľam si, zažil som.

Slová však nikdy tak neubližujú, ako fyzická likvidácia. Za 14 rokov aktívnej činnosti som bol mnohokrát svedkom situácie, kedy z futbalového ihriska odnášali hráča na nosidlách alebo dokonca v sanitke. V drvivom počte prípadov išlo o roztrhnuté väzivá, rozbité hlavy, či dolámané údy (len ja osobne som bol takto odnášaný s roztrhnutým meniskusom dvakrát). Spomínané prípady končili v pohotovostných am-

bulenciách a liečenie trvalo niekedy celé mesiace, roky... Mnoho mojich kamarátov už futbal nehráva, pretože to z jednoducho nejde. Ludské telo má síce obrovskú regeneračnú schopnosť, ale existujú situácie, s ktorými sa už hnuť nedá. Tak ako v nasledujúcom prípade.

Mám kamaráta, ktorý v mladosti aktívne hrával basketbal. Bol to talent, ktorého si začali všimáť i reprezentační tréneri. V bežvyznamnom zápase však likvidačný zákrok súperovho hráča rozhodol o tom, že jeho životná púť už s aktívnym športom nebude mať nikdy nič spoločné. Život sa mu v jedinom okamihu totálne obrátil naruby a dnes sa musí pohybovať s pomocou bariel. O všetkom rozhodol jediný nešťastný moment a totálne zbytočný faul. Či už to bolo náhly skrat samotného hráča, alebo taktické zlyhanie trénera (čudovali by ste sa, koľko tréneri vstúpili svojim zverencom taktiku „zabiť“ za cenu výhry), dnes je už výsledok zápasu nepodstatný. Zostali len trvalé následky na tele i duchu. Narušená miecha sa už vyliečiť nedá, ones-

je už zbytočné polemizovať, či stačila len menšia túžba po víťazstve, alebo len prirodzený ľudský prístup človeka k človeku...

Keď nastupujem na ihrisko, chcem vyhrať. Mám rovnakú túžbu zvíťaziť, ako ktokoľvek iný. Je však rozdiel vyhrať, lebo na to mám a zvíťaziť za každú cenu. Cez mŕtvoly. Málokto si počas zápasovej eufórie uvedomuje, že nie sme profesionáli a po zápase sa každý z nás túži vrátiť do bežného stereotypu súkromnej existencie. Pre nás, ktorých šport nežívi, je veľmi podstatné, aby sme po futbalovom víkende boli schopní odísť do práce so svojich. Nikto z nás predsa nechce presedieť dlhé hodiny v nemocničnej čakárni a miňať peniaze na nekresťanský drahé lieky a rehabilitačné procedúry. Stačí si len v pravej chvíli uvedomiť, že noha či päsť, ktorá dopadá na nechránené miesto superového tela, sa dá ešte ubrzdíť a odvrátiť tak problémy, ktoré môže spôsobiť. Tak, ako si to trebárs mohol uvedomiť i súperov útočník, ktorý mi pred mesiacom takmer vykopol oko, pretože sa nazdával, že mi (brankárovi) ešte môže vypadnúť lopta z rukavíc a jeho kopačka si to v plnej sile overila na mojom ciferníku...

Chápem, že tieto riadky čítajú len tí „poctiví“ športovci. Pretože „zabíjaci“ (v prípade, že sú vôbec gramotní) sa predsa nebudú zapodievať čítaním blogu nejakého uplakaného brankára bežvyznamnej „horskej“ ligy. Ale aj oni majú údu a snáď i funkčnú šedú kôru, aby dokázali počúvať a pochopiť dobrú radu od ostatných, že by mohli trochu skresťasť svoju extrémnu túžbu po víťazstve. Je mi jasné, že v zápale boja je mnoho z nás vyhycovaných na pokraj infarktu, ale ak sa dokážu ovládať vrcholoví športovci (možno by sa to malo trénovať), mohli by sme to skúsiť aj my. Inak sa totiž môže stať, že ihriská budú živať prázdnotou a, naopak, vo švíkoch popraskajú oddelenia traumatológie.